

Изведнѣжъ Драганъ се взре по-внимателно въ образното съ кафяво-червеникава брада лице на непознатия. Промѣлви дълбоко изненаданъ:

— Болярина Добромиръ!

— Света Филотейо! — плесна съ рѣце жената и бързо се огледа, като отстъпи мѣсто на момъка да влѣзе въ двора. — Тукъ вчера би тѣпанъ, че се плаща двесте жълтици томува, който те улови или предаде главата ти... Влѣзъ бързо въ къщи, по-скоро, по-скоро...

— Не бой се, како Параскево. Азъ ходихъ преди малко да продавамъ овцетѣ си на самия кефалия! А той ме изгони като бѣсно псе, че съмъ щѣлъ да оворя дома му... Безъ да знае, че изгони двесте жълтици отъ джоба си... — и Добромиръ тихо се изсмѣ. Следъ това веднага попита:

— Какъ вървятъ работитѣ тука? Радулъ още ли е подъ надзоръ?

Жената въздѣхна. Наведе глава.

— Стои си въ стаса, както е заповѣдалъ Борилъ. Нали сме вече себри. Царьтъ ни е едничкия повелителъ. Не му даватъ да мръдне до нѣкое близко село. Нито съ людетѣ да се събира. Каточели е още въ тъмницата...

Долу откъмъ друма се зачу скърцане на колела, плътенъ мъжки гласъ отъ време на време подвикваше на воловетѣ.

Драганъ скочи. Спусна се навънъ.

— Бати си иде! И татко е съ него...

— Дайте камъкъ да подпремъ колелото! — ехтѣше весело и бодро гласътъ на Радула, който поддържаше отзадъ тежко натоварената съ сѣно кола. Баща му, който вървѣше напредъ, следванъ отъ магарето, задърпа синджиритѣ на добичетата. Драганъ изтича бързо къмъ тѣхъ, дигна едъръ камъкъ, подпрѣ лѣвото задно колело, сне отъ магарето човала съ брашното, приближи до брата си съ свѣтнало лице, пошѣпна:

— Тукъ е Добромиръ.

Войводата изтрѣпна, слабо пребледнѣ, поозърна се, следъ това внезапно остави на брата си и баща си да раз-